

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-5 У. 16784/19
Дана 26.05.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Бисерке Савић, чланова већа, са судским саветником Дамјаном Анђелковићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., кога заступа Милан Бургић, адвокат из Крушевца, Кошеви б.б., поднетој против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове у седишту Министарства, Улица кнеза Милоша бр.102-103, ради поништаја решења 03.6 број 204-2-2658/2018 од 25.07.2019. године, у предмету отпуста из држављанства, у нејавној седници већа одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се ОДБИЈА.

II ОДБИЈА се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, коначним управном поступку, одбијен је захтев тужиоца за отпуст из држављанства Републике Србије.

Тужбом, поднетом преко пуномоћника Управном суду дана 16.10.2019. године, тужилац истиче да је тужени орган погрешно утврдио чињенично стање, а пре свега да тужилац није извршио обавезе према Закону о војној, радној и материјалној обавези јер није уведен у војну евиденцију код надлежног територијалног органа. Наводи да никада није добио позив, нити захтев за увођење у војну евиденцију, јер живи у Немачкој, иако има пријављено пребивалиште у Србији, у којој никада није живео, те да није постојала сметња да буде уведен у војну евиденцију по месту пребивалишта. Сматра да је на овај начин повређен закон на његову штету и у прилог својих тврдњи доставља став Врховног суда Србије исказан у пресуди У.бр.183/09. Предлаже да Суд, оспорено решење укине и предмет врати на поновни поступак или да Суд преиначи оспорено решењем и донесе решење којим се одобрава отпуст из држављанства тужиоцу. Трошкове је тражио за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара по АТ и таксе за тужбу у износу од 390,00 динара.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао код разлога оспореног решења, те је навео да своја права и обавезе војни обвезник у иностранству остварује преко надлежног дипломатско-конзуларног представништва Републике Србије у иностранству, као и да је одредбом члана 64. став 2. Закона о војној, радној и материјалној обавези, прописано да лице које борави у иностранству дужно је да се у календарској години у којој навршава 18 година, пријави дипломатско-конзуларном представништву Републике Србије ради увођења у војну евиденцију. Са наведеног, тужени орган је нашао да је тужилац непоступањем у складу са цитираном законском обавезом, створио сметњу за његов отпуст из држављанства Републике Србије у погледу војне обавезе (члан 28. став 1. тачка 2. Закона о држављанству Републике Србије). Тужени је истакао да је оспорено решење преко Министарства спољних послова, прослеђено генералном конзулату у Дизелдорфу ради личног уручења тужиоцу с обзиром да тужилац борави на том конзуларном подручју. Предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно испитивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према стању у списима и образложењу оспореног решења, тужилац је дана 14.08.2018. године, поднео захтев туженом органу за отпуст из држављанства Републике Србије. Поступајући по наведеном захтеву, тужени орган је нашао да нису испуњени услови из члана 28. став 1. тачка 2. Закона о држављанству Републике Србије („Сл.гласник РС” бр.135/04, 90/07 и 24/18), јер постоји сметња у погледу војне обавезе. Ово са разлога јер је Министарство одбране Републике Србије, Сектор за цивилну одбрану и припреме одбране, Управа за обавезе одбране актом број 2704-4 од 04.07.2019. године, ускратило сагласност за отпуст тужиоца из држављанства Републике Србије, с обзиром да тужилац није извршио обавезе прописане Законом о војној, радној и материјалној обавези („Сл.гласник РС” бр.88/09, 95/10 и 36/18), јер није уведен у војну евиденцију код надлежног територијалног органа, а што је проверено и утврђено преко Центра МО Врање. Имајући у виду наведено, тужени орган је оспореним решењем одбио захтев тужиоца за отпуст из држављанства Републике Србије, јер тужилац не испуњава услове за отпуст из држављанства.

Одредбом члана 28. став 1. тачка 2) Закона о држављанству Републике Србије („Сл.гласник РС” бр.135/04, 90/07 и 24/18), прописано је да држављанину Републике Србије држављанство Републике Србије престаје отпустом ако поднесе захтев за отпуст и да нема сметњи у погледу војне обавезе.

Одредбом члана 2. Закона о војној, радној и материјалној обавези („Сл.гласник РС” бр.88/09, 95/10 и 36/18), прописано је да је војна обавеза право и дужност грађана да се припремају и оспособљавају за учешће у одбрани и заштити суверености, независности, територијалне целовитости и безбедности Републике Србије.

Одредбом члана 3. став 1. наведеног Закона прописано је да је војна обавеза општа и подлежу јој држављани Републике Србије, а састоји се од: регрутне обавезе, обавезе служења војног рока, обавеза вршења цивилне службе и обавеза у резервном саставу које се врше под условима прописаним овим и посебним законом.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о држављанству Републике Србије и Закона о војној, радној и материјалној обавези, правилно је, по оцени суда, тужени орган одбио захтев тужиоца за отпуст из држављанства Републике Србије, правилно налазећи да нису испуњени услови из члана 28. став 1. тачка 2. Закона о држављанству Републике Србије, односно да постоје сметње у погледу војне обавезе, будући да тужилац није извршио обавезе прописане Законом о војној, радној и материјалној обавези, јер није уведен у војну евиденцију код надлежног територијалног органа, а о којим чињеницама је туженог органа обавестио републички орган надлежан за послове одбране акт број 2704-4 од 04.07.2019. године.

Суд налази и да је неосновано позивање тужиоца на пресуду Врховног суда Србије број У. 183/09 03.06.2009. године, јер се у конкретном случају не ради о истом чињеничном и правном стању ствари.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али код овако утврђеног чињеничног стања, на које је закон правилно примењен, нашао је да нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

У погледу навода тужиоца, којима предлаже да суд донесе решење којим се одобрава тужиоцу отпуст из држављанства, Суд налази да нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер је претпоставка за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције да оспорени управни акт треба поништити, а што у конкретној ситуацији није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је, с обзиром да је тужбу одбио, одбио и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је, на основу одредбе чланова 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредбе члана 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 72/11, ...18/20), одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 26.05.2022. године, II-5 У. 16784/19

Записичар
Дамјан Анђелковић, с.р.

Председник већа-судија
Драган Јовановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БС